

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

27 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

GORDILĂ Nicolae
CATAN Liliana
GUZUN Ion

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Corjan Angela în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2018, în cauza penală privindu-l pe

HAPAȚUC Nicolae XXXXX, *născut la XXXXX,*
originar și domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 07.08.2017 – 27.12.2017;

Instanța de apel: 31.01.2018 – 14.02.2018;

Instanța de recurs: 01.06.2018 – 27.06.2018.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 27 decembrie 2017, adoptată în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Hapațuc N. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal la pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 150 ore.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *în fapt*, a constatat că Hapațuc N., la 05 iunie 2017, în perioada dintre orele 19.30 min. și 20.30 min., aflându-se în stare de ebrietate, în incinta Sectorului de Poliție nr.3 al IP Centru al DP mun. Chișinău, amplasat pe șos. Hîncești 62A, mun. Chișinău, manifestând o vădită lipsă de respect față de ofițerul de sector Doagă D., care se afla în serviciu de menținere a ordinii publice, i-a rupt epoletul din partea dreaptă a uniformei de serviciu și i-a aplicat mai multe lovituri, care, conform raportului de expertiză judiciară nr.2312 din 08 iunie 2017, se califică ca vătămări neînsemnate.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului Hapațuc N. întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal, *aplicarea violenței nepericuloase pentru*

sănătate față de persoana cu funcție de răspundere și nimicirea bunurilor acesteia, în scopul sistării activității.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401 și 402 Cod de procedură penală, a fost contestată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia și rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri în privința inculpatului cu condamnarea lui în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal la 1 an închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, totodată apelantul a solicitat încasarea din contul inculpatului a sumei de 352 lei, cheltuielile judiciare suportate de stat pentru instrumentarea acestui caz.

Partea acuzării a menționat că pedeapsa stabilită inculpatului prin sentință este prea blândă, în raport cu infracțiunea comisă, aceasta nu va asigura un efect descurajant suficient în vederea prevenirii comiterii pe viitor a unor infracțiuni similare din partea lui Hapațuc N., având în vedere că inculpatul, intenționat, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admițând în mod conștient survenirea acestora a săvârșit infracțiunea în cauză.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2018, apelul procurorului a fost admis, cu casarea parțială a sentinței în partea stabilirii pedepsei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Hapațuc N. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal la 1 an închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Cheltuielile de judecată suportate în legătură cu buna desfășurare a procesului, în quantum de 352 lei, urmând a fi încasate din contul inculpatului.

În rest, celelalte dispoziții ale sentinței s-au menținut, fără modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că prima instanță, cercetând în cumul probele administrate prin prisma admisibilității, pertinentei, concludenței, utilității și veridicității corect a stabilit situația de fapt, încadrând juridic faptele reținute în sarcina inculpatului Hapațuc N. în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal. Însă, legalitatea și temeinicia sentinței este contestată cu apel de către acuzatorul de stat în partea individualizării pedepsei penale, solicitând în acest sens agravarea pedepsei penale atât sub aspectul individualizării primare a acesteia, cât și sub aspectul individualizării executării, precum și în partea soluționării chestiunii referitor la încasarea cheltuielilor judiciare.

Cu referire la pedeapsa aplicată inculpatului Hapațuc N. pentru comiterea infracțiuni prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal, instanța de fond a indicat prevederile art. 7, 75 Cod penal, reținând în acest sens că a fost comisă o infracțiune mai puțin gravă, cu intenție directă, inculpatul are studii medii incomplete, nesupus militar, angajat în câmpul muncii.

În corespundere cu art. 76 Cod penal, prima instanță a reținut în privința inculpatului circumstanța atenuantă - *căința sinceră*, iar în baza art. 77 Cod penal circumstanța agravantă - *săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară sau pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză*.

Analizând cu minuțiozitate actele cauzei, instanța de apel a ajuns la concluzia că, instanța de fond nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, adică nu a ținut cont în deplină măsură de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana

celui vinovat, de circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată.

De asemenea, instanța de apel a notat că pedeapsa este echitabilă, când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Pedeapsa penală este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane. Practica judiciară a demonstrat că, o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

Din materialele cauzei penale, instanța de apel a reținut că inculpatul a recunoscut integral vina, a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, s-a căit sincer de cele comise. Din revendicarea eliberată în privința lui Hapațuc N. rezultă că dânsul anterior a fost judecat. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 22 septembrie 2014 Hapațuc N. a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2), lit. b), e), f) Cod penal fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de 3 ani 4 luni închisoare, fără amendă, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

Prin încheierea Judecătoriei Orhei, sediul Telenești din 14 februarie 2017 s-a admis demersul Șefului Penitenciarului nr. 18 Brănești privind aplicarea prevederilor Legii nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova și s-a redus cu 1/3 termenul de pedeapsă sub formă de închisoare în partea neexecutată în privința lui Hapațuc N. și anume cu 3 luni și 12 zile.

Având în vedere personalitatea inculpatului, instanța a evidențiat că pedeapsa penală sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității aplicată de către prima instanță este inequitabilă prin faptul că nu va asigura un efect descurajant suficient în vederea prevenirii comiterii pe viitor a unor infracțiuni din partea inculpatului, având în vedere faptul că acesta intenționat, dându-și seama de caracterul prejudiciul al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admitând în mod conștient survenirea acestora a săvârșit infracțiunea incriminată.

De aceea, instanța de apel a decis de a-i aplica inculpatului Hapațuc N., pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal, pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 an, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, aceasta fiind în măsură să asigure realizarea scopului legii penale, or, inculpatul nu și-a corectat comportamentul și nu a tras concluzii din pedeapsa stabilită anterior pentru comiterea faptelor penale.

Necesitatea aplicării pedepsei privative de libertate pe un termen de 1 an, cu executare, este motivată prin faptul că inculpatul anterior a fost atras la răspundere penală, ispășind inclusiv și pedeapsa sub formă de închisoare cu executare, fiindu-i redus cu 1/3 termenul de pedeapsă sub formă de închisoare în partea neexecutată în baza actului de amnistie,

circumstanțe care mărturisesc despre predispunerea acestuia la comiterea infracțiunilor, dar și despre faptul că acesta nu a pășit pe calea corectării și nu și-a făcut concluziile respective din sancțiunile stabilite anterior.

În ceea ce privește cerința apelantului privind încasarea cheltuielilor de judecată din contul inculpatului s-a notat că, conform art. 3 alin. (1) Cod procedură penală, în desfășurarea procesului penal se aplică legea care este în vigoare în timpul urmăririi penale sau al judecării cauzei în instanța judecătorească. Prin Legea pentru modificarea și completarea unor acte legislative nr. 316 din 22.12.2017, în vigoare din 09.02.2018, la art. 143 alin. (2) care prevedea că „plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul mijloacelor bugetului de stat” s-au abrogat.

În prezenta cauză penală au fost suportate cheltuieli judiciare în sumă de 352 lei pentru efectuarea raportului de expertiză judiciară nr. 2312 din 08.06.2017 - 128 lei și pentru efectuarea raportului de constatare nr. 2326 din 09.06.2017 - 224 lei, iar în temeiul alin. (1) art. 229 Cod procedură penală, acestea urmează a fi încasate din contul inculpatului.

6. Nefiind de acord cu soluția instanței de apel, avocata Corjan A. acționând în numele inculpatul, declară recurs ordinar intervenind cu solicitarea de a fi casată integral decizia, cu menținerea sentinței în privința lui Hapațuc N., sau cu remiterea cauzei la rejudecare.

În cererea de recurs, titulara acesteia relevă că instanța de apel a admis eronat apelul procurorului, care a fost declarat după expirarea termenului de atac de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului sentinței.

De asemenea, recurenta susține că procurorul invocând blândețea pedepsei, drept temei de apel, nu a adus careva motive întemeiate pentru a-i fi stabilită inculpatului o altă pedeapsă mai gravă, decât cea sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

Inculpatul anterior nu a comis infracțiuni similare, după cum a menționat procurorul și nu are antecedente penale.

Prima instanță nu a reținut careva circumstanțe agravante în privința inculpatului, iar din revendicarea eliberată acestuia nu rezultă că dînsul ar fi fost anterior judecat pentru comiterea infracțiunilor ce ar avea relevanță cu acest dosar.

În instanța de fond, inculpatul prin cerere scrisă a dat acceptul pentru aplicarea unei pedepse cu munca neremunerată în folosul comunității sau amendă, adică pentru aplicarea unei pedepse alternative non-privative de libertate, prevăzute de sancțiunea normei de incriminare.

Inculpatul a explicat instanței că are la întreținere tata-bolnav Hapațuc T., pensionar, de vîrstă înaintată, invalid, care necesită tratament medical permanent, tatăl locuiește singur, mama fiind decedată, inculpatul are la întreținere un copil minor născut în 2018 de la concubina, Bunduchi Al.

Inculpatului s-a căit sincer de cele săvârșite, se caracterizează pozitiv la loc de trai și ultimul loc de muncă, fără antecedente penale, studii medii, copil la întreținere din concubinaj, are loc permanent de trai, angajat în câmpul muncii.

Prima instanță corect a ținut seama de cele sus-indicate și i-a stabilit inculpatului o pedeapsă echitabilă în raport cu fapta comisă de acesta, astfel contribuind la corectarea condamnatului și contribuind la reintegrarea lui în societate, avînd la întreținere un copil nou născut.

Potrivit doctrinei juridice, pedeapsa penală este echitabilă atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii unor noi infracțiuni și reintegrarea lui în societate.

Totodată, recurenta indică că pentru aceeași faptă inculpatul a fost sancționat contravențional, a achitat amenda, s-a căit sincer și a înțeles gravitatea faptei comise, neadmițând săvârșirea unor fapte similare pe viitor.

7. În corespundere cu prevederile art.431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului depus de apărătorul inculpatului menționând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, din motiv că este vădit neîntemeiat, întrucât pedeapsa stabilită inculpatului este legală și în limitele sancțiunii normei de incriminare.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu actele dosarului, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, pentru considerentele de fapt și de drept expuse în contextul ce urmează.

Pornind de la dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, se relevă că instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat. Soluția instanței prin care se dispune inadmisibilitatea cererii de recurs, din motiv că este vădit neîntemeiată, se materializează în efectuarea verificărilor tuturor cazurilor de casare invocate de parte, în raport cu piesele dosarului, drept urmare constatându-se că actul recurat este conform legii, fără a prezenta vreo lipsă de natură să-l afecteze și să genereze desființarea acestuia.

De asemenea, conform prevederilor expuse în art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și motivate corespunzător de titularul cererii de recurs.

În speță, se constată că recurenta nu invocă expres nici unul din temeiurile de casare prevăzute exhaustiv în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, făcând trimitere la art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) și c) Cod de procedură penală, care nu are relevanță la caz și se atribuie la soluțiile luate de Colegiul lărgit. Pe de altă parte, reieșind din criticele avansate de parte, Colegiul reține că acestea sunt subsecvente erorii de drept cuprinse în pct. 10) al normei menționate, care prevede că hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond, în cazul în care s-au aplicat pedepse individualizate contrar stipulărilor legale.

La concret, avocata Corjan A. își exprimă dezacordul cu modul de individualizare a pedepsei efectuate de instanța de apel, solicitând casarea deciziei acestei instanțe, cu menținerea sentinței în privința lui Hapațuc N. prin care ultimul a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal la 150 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

În același timp, se notează că, recurenta este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor reținute în sarcina inculpatului, respectiv în această parte Colegiul penal nu se va expune.

Verificând actele cauzei, raportat la alegațiile expuse de recurentă, Colegiul penal conchide asupra netemeinicii acestora, pentru următoarele raționamente.

Colegiul penal va atrage atenția recurenteii asupra faptului că, termenul legal de contestare a sentinței este stipulat în art. 402 Cod de procedură penală și acesta este de 15 zile. Mai exact, conform art. 402 alin. (1) Cod de procedură penală termenul de apel este de 15 zile de la data pronunțării sentinței integrale, dacă legea nu dispune altfel. La fel și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în cauza *Sutter vs. Elveția*, a statuat că, de la data pronunțării hotărârii integrale începe a curge termenul de exercitare a căii de atac.

Cu privire la necesitatea prezentării părților la pronunțarea integrală a sentinței, Colegiul ține să remarce că această chestiune este facultativă, adică părțile la dorință pot asista în ședință și primi o copia a hotărârii, sau ulterior se pot adresa pentru recepționarea acesteia, însă indiferent de prezentarea sau neprezentarea acestora, termenul de atac a hotărârii va curge începând cu ziua următoare pronunțării. Regula enunțată se fundamentează pe analiza coroborată a prevederilor conținute în art. 402, 340 și 230 din Codul de procedură penală.

În cauza deferită judecării se constată că sentința a fost pronunțată integral la data de 27 decembrie 2017, iar procurorul Casian C. nu a fost prezent la pronunțarea acesteia, totuși dînsul a declarat apel a doua zi, la 28 decembrie 2017, ceea ce se certifică prin ștampila instanței de pe cerere. (f.d. 143)

În atare circumstanțe, este absolut lipsită de sens critica avocatei Corjan A., care afirmă în cererea de recurs precum că instanța de apel neverificând tardivitatea cererii de apel depuse de procuror, eronat a preluat-o spre examinare. În general, contestarea deciziei instanței de apel, în această parte, face dovadă că, recurenta eronat interpretează prevederile legii privitor la curgerea termenului de atac a sentinței, totodată greșit consemnând despre *durata de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului sentinței*.

Legat de cele ce preced, Colegiul penal ține să noteze că, criticele despre tardivitatea introducerii unei cereri apel/recurs, sunt de fiecare dată analizate cu minuțiozitate de către instanța de recurs, avînd în vedere că această chestiune este subsecventă principiului securității raporturilor juridice. În hotărîrea CtEDO din 05 iunie 2012 în cauza *Ghinea contra Moldovei* s-a pus în evidență faptul că: „ ... *principiul egalității armelor, care reprezintă unul din elementele noțiunii mai largi a procesului echitabil – presupune că fiecare parte beneficiară de o posibilitate rezonabilă de ași prezenta cazul în condițiile, că nu ar pune-o într-un dezavantaj substanțial în raport cu cealaltă parte.*”

Prin alte cuvinte, aplicarea regulilor referitoare la termenele limită este de natură să aducă atingere principiului egalității armelor în cazul în care părțile nu beneficiază de aceleași mijloace pentru a-și susține argumentele în fața instanței. Anume pentru considerentele ce preced, Colegiul a verificat în subsidiar actele cauzei, apreciind că afirmațiile recurenteii privitor la tardivitatea apelului sunt declarative și se infirmă prin actele cauzei.

În continuare, instanța de recurs consemnează că găsește vădit nefondate și criticele ce vizează individualizarea pedepsei aplicate inculpatului de instanța de apel, rezultând în acest sens din însăși scopul pedepsei penale exclamat în art. 61 Cod penal de legislator, potrivit căruia pedeapsa este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare aplicată în privința condamnaților, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea

infractorilor, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestora, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte infracționale.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, avînd ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului incriminat prin rechizitoriu inculpatului, la caz, fiind incident art. 349 alin. (1¹) Cod penal, în baza căruia de către instanța de apel a fost condamnat Hapațuc N. la 1 an închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Sanctiunea prescrisă la art. 349 alin. (1¹) Cod penal, prevede trei forme alternative de pedeapsă: amendă în mărime de la 650 la 1350 unități convenționale sau muncă neremunerată în folosul comunității de pînă la 180 de ore, sau închisoare de pînă la 2 ani. Pentru justa efectuare a operațiunii de individualizare a pedepsei în privința lui Hapațuc N. urmează să se țină seama de prevederile din alin. (8) al art. 364¹ din Codul de procedură penală, potrivit căruia inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor imputate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, solicitare care a fost admisă de către instanță prin încheiere, beneficiază de o reducere cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoarea ori cu muncă neremunerată în folosul comunității și de o reducere cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Noile limite ale pedepsei închisorii, reieșind din dispoziția alin. (8) al art. 364¹ din Codul de procedură, se cuprind între 3 luni și 1 an și 4 luni.

La caz, instanța de apel a ținut seama de rigorile legii în acest sens și i-a stabilit inculpatului o pedeapsă echitabilă și proporțională faptei comise de acesta, în quantum de 1 an, avînd în vedere și faptul că dînsul și-a recunoscut vina și se căiește de cele săvârșite.

Totodată, Colegiul reiterează că recunoașterea vinovăției și căința sinceră, care atrage incidența procedurii simplificate, nu poate fi valorificată ulterior și ca o circumstanță atenuantă judiciară, deoarece asta ar însemna că aceleiași situații de drept i se acordă deja o dublă valență juridică.

Mai mult, în același context se menționează că recunoașterea faptei de către inculpat nu este de natură să conducă singură la o reducere semnificativă a pedepsei, sau la înlocuirea pedepsei închisorii cu o pedeapsă alternativă acesteia, după cum pretinde avocata Corjan A.

De aceea, contrar acestor afirmații, Colegiu penal explică că o pedeapsă alternativă închisorii, poate fi aplicată inculpatului doar în cazurile cînd s-au constatat un cumul de circumstanțe atenuante din cele enumerate la art.76 Cod penal, ceea ce în cauza nu s-a realizat, iar căința sinceră a inculpatului a fost luată în considerare de instanța de apel la individualizarea pedepsei.

O pedeapsă de altă categorie nu poate fi stabilită concret în privința lui Hapațuc N. și datorită faptului că acesta, anterior, a fost de mai multe ori condamnat pe diferite articole

penale, ceea ce se dovedește prin actul de revendicare anexat la filele dosarului 50-51, însă pe calea corijării nu s-a pornit, fiind predispus să comită noi infracțiuni. Respectiv, corect instanța de apel a semnalat aceste temeri în hotărâre, ajungând la concluzia că doar aplicarea sancțiunii sub formă de închisoare va contribui la corectarea și reeducarea inculpatului.

Deci, justificat instanța de apel în acest sens a consemnat că: „... ținând cont de circumstanțele cauzei și de personalitatea inculpatului constată că pedeapsa penală sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității aplicată de către prima instanță este inechitabilă prin faptul că nu va asigura un efect descurajant suficient în vederea prevenirii comiterii pe viitor a unor infracțiuni din partea inculpatului, având în vedere faptul că acesta intenționat, dându-și seama de caracterul prejudiciul al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admitând în mod conștient survenirea acestora a săvârșit infracțiunea în cauză.

În acest sens, instanța de apel consideră că la individualizarea pedepsei penale în privința lui Hapațuc N., prima instanță nu a ținut cont de faptul că inculpatul anterior a fost judecat, prin încheierea Judecătorei Orhei, sediul Telenești din 14 februarie 2017 i s-a redus cu 1/3 termenul de pedeapsă sub formă de închisoare în partea neexecutată a pedepsei pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2), lit. lit. b), e), f) Cod penal, dînsul careva concluzii nu a făcut și nu a pășit pe calea corectării, ci a comis cu intenție directă infracțiunea prevăzută de art. 349 alin. (1¹) Cod penal.

În contextul celor indicate supra, Colegiul penal conchide de a-i aplica inculpatului Hapațuc N., pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal, pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 an, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, aceasta fiind în măsură să asigure realizarea scopului legii penale, or, inculpatul nu și-a corectat comportamentul și nu a tras concluzii din pedeapsa stabilită anterior pentru comiterea faptelor penale.”

Trasarea concluziei precitate, în opinia Colegiului penal, a avut la bază argumente temeinice și relevante, care cad sub incidența nemijlocită a circumstanțelor de fapt a cauzei și se mențin în vigoare pînă în prezent.

Totodată, instanța de recurs explică recurentei că, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze dacă scopul pedepsei poate fi atins prin aplicarea unei pedepse non-privative de libertate sau de altă categorie, iar în formarea acestei convingeri, instanța de judecată urmează să țină cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, care au fost luate în considerare de instanța de apel.

De altfel, recitind actele cauzei, Colegiul penal nu este convins că inculpatul ar fi conștientizat gravitatea infracțiunii comise, iar aplicarea față de acesta a unei pedepse sub formă de muncă neremunerată, va duce la corectarea lui, după cum pretinde avocata acestuia.

Mai mult ca atât, instanța de recurs consideră că instanța ierarhic inferioară a efectuat o analiză complexă a circumstanțelor acestei cauze și nemijlocit a personalității inculpatului Hapațuc N. urmărind în acest sens comportamentul acestuia din înainte și după săvârșirea infracțiunii incriminate, precum și de circumstanțele comiterii acestei infracțiuni, de scopul urmărit și prejudiciul cauzat, stabilindu-i în acest sens o pedeapsă proporțională faptei comise. Drept urmare, intervenția în această soluție este lipsită de temei juridic, întrucât cuantumul pedepsei este în limitele prevăzute de lege, iar modificarea acesteia de către instanța de apel,

prin aplicarea închisorii, a fost întemeiată și argumentată prin raționamente nepasibile criticilor.

Pe cale de consecință, Colegiul penal menționează că, la caz, nu se constată vreun temei pentru redozarea pedepsei în privința inculpatului, iar sancțiunea închisorii, astfel cum a fost stabilită de către instanța de apel răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și de prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Cu privire la cele indicate de recurentă precum că, pentru aceeași faptă inculpatul a fost sancționat contravențional și a achitat amenda stabilită de instanță, s-a căit sincer și a înțeles gravitatea faptei comise, neadmițând săvârșirea unor fapte similare pe viitor, Colegiul relevă că aceste afirmații sunt lipsite de relevanță pentru soluționarea acestei cauze, dat fiind că sancționarea contravențională a inculpatului Hapațuc N. a fost bazată pe contravenția comisă de acesta în baza art. 336 Cod Contravențional pentru comportamentul neadecvat și amenințarea colaboratorului de poliție Rusu I. Prin urmare, neincidența principiului *non bis in idem* este evidentă.

Având în vedere considerentele arătate în partea descriptivă a prezentei decizii și raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală, iar argumentele din recursul ordinar declarat de avocata Corjan A., sunt vădit neîntemeiate.

În subsidiar la cele consemnate, Colegiul penal ține să puncteze că nu poate fi de acord cu soluția instanței de apel vizavi de încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare suportate de stat pentru instrumentarea acestei cauze, însă nu va supune cenzurii decizia Curții de Apel în această parte, dat fiind că nu este criticată de recurentă, mai mult ca atât, chestiunile patrimoniale într-un proces penal au un caracter facultativ, fiind soluționate doar în cazul în care nu duc la tergiversarea procesului penal.

9. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Corjan Angela în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2018, în cauza penală privindu-l pe Hapațuc Nicolae XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 25 iulie 2018.

Președinte

GORDILĂ Nicolae

Judecător

CATAN Liliana

Judecător

GUZUN Ion